

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w sprawie **M. B.**

skazanego z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych, art. 263 par. 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 października 2021 r.

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G.

z dnia 21 października 2020 r., sygn. akt II K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

M. B. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. za to, że:

1. w okresie od 30 września 2016 roku do dnia 28 maja 2019 roku w mieszkaniu przy ulicy W. w G., będąc przeciętnym użytkownikiem, wbrew przepisom rozporządzenia (UE) nr 98/2013 posiadał nabyte w Przedsiębiorstwie Produkcyjno-Handlowym W. z siedzibą przy ul. K. w W., Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe „C. z siedzibą przy ulicy Ż. w O.: prekursory materiałów wybuchowych podlegające ograniczeniom to jest: chloran potasu o stężeniu nie mniejszym niż 48,06 % i wadze 849 gram brutto, chloranu potasu o stężeniu 100 % i wadze 7,2 gram brutto, chloranu potasu o stężeniu 100 % i wadze 994,8 gram brutto, nadchloranu potasu o

stężeniu 100 % i wadze 1288,2 gram brutto, chloranu potasu o stężeniu 100 % i wadze 5268 gram brutto, nadtlenu wodoru o stężeniu nie mniejszym niż 24 % i pojemności 1 litra, kwas azotowy o stężeniu nie mniejszym niż 65,5 % i pojemności 3 litrów, kwas azotowy o stężeniu nie mniejszym niż 61 % i pojemności 5 litrów, to jest przestępstwo z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 roku o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych, za co wymierzono mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 16 sierpnia 2017 roku w G., będąc przeciętnym użytkownikiem, wbrew przepisom rozporządzenia (UE) nr 98/2013 usiłował posiadać prekursor materiału wybuchowego podlegający ograniczeniom w postaci kwasu azotowego o stężeniu 65% i wadze nie mniejszej niż 30 kg w ten sposób, iż złożył zamówienie na powyższy prekursor w firmie K. z siedzibą przy ulicy R. w G., którego jednak nie otrzymał z uwagi brak w magazynie, to jest przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 12 ustawy z dnia 13 kwietnia 2016 roku o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych, za co wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. w dniu 28 maja 2019 roku w mieszkaniu przy ulicy W. w G., posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci: karabinu M. model 1898, kaliber 7,92 mm, numer [...] produkcji niemieckiej, pistoletu gazowego B. model [...] kaliber 9 mm, numer (...) produkcji włoskiej oraz posiadał bez wymaganego zezwolenia amunicję w postaci: 84 sztuki pistoletowych naboju alarmowych kaliber 9 mm P.A. produkcji Bośni i Hercegowiny, 40 sztuk pistoletowych naboju gazowych kaliber 9 mm produkcji niemieckiej, to jest przestępstwo z art. 263 § 2 k.k., za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

4. w dniu 28 maja 2019 roku w mieszkaniu przy ulicy W. w G. uprawiał wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii nie mniej niż 5 krzewów konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znacznych ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości 110 gram kwiatowych wierzchołków co stanowi 1100 najmniejszych porcji, to jest przestępstwo z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za co wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności;

5. w dniu 28 maja 2019 roku w mieszkaniu przy ulicy W. w G. bez wymaganego zezwolenia posiadał substancje wybuchowe w postaci: zawartej w opakowaniu z napisem L. mieszaniny wybuchowej typu prochu czarnego wyrobionego w warunkach niefabrycznych poprzez zmieszanie azotanu potasu, siarki węgla drzewnego o wadze 151,39 gram, oraz zawarte w dwóch obudowach papierowych zamkniętych korkami z materiału wypełnionych mieszaniną wybuchową typu prochu czarnego wyrobionego w warunkach niefabrycznych poprzez zmieszanie azotanu potasu, siarki, węgla drzewnego, to jest przestępstwo z art. 171 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd połączył wymierzone wobec M. B. w punktach 1-5 wyroku kary jednostkowe pozbawienia wolności i wymierzył w ich miejsce karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto orzekł od oskarżonego na rzecz Stowarzyszenia M. Poradnia Profilaktyki, Leczenia i Terapii Uzależnień w G. nawiązkę w kwocie 1000 zł na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii, a także orzekł odnośnie do dowodów rzeczowych oraz opłat i kosztów sądowych.

Oskarżony wniósł apelację od wyroku Sądu I instancji, zaskarżając go w całości i zarzucając mu błędy w ustaleniach faktycznych, rażącą niewspółmierność kary oraz przepadek dowodów rzeczowych nieujętych w akcie oskarżenia. Wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go od przypisanych czynów, po zmianie ustaleń faktycznych, jak również zwrot dowodów rzeczowych nieujętych w akcie oskarżenia.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2021 r., sygn. akt V Ka (...), Sąd Okręgowy w G. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Obrońca skazanego wniósł kasację od tego wyroku, zaskarżając go w całości i zarzucając:

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, czyli:

a) art. 12 Ustawy z 13 kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych (t. j. Dz. U. z 2019 r., poz. 994 ze zm.) w zw. z art. 9 § 1 K.k. poprzez błędne przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu z winy umyślnej;

b) art. 13 k.k. w zw. z art. 12 Ustawy z 13 kwietnia 2016 r. o bezpieczeństwie obrotu prekursorami materiałów wybuchowych w zw. z art. 9 § 1 k.k. poprzez błędne przypisanie oskarżonemu popełnienia czynu z winy umyślnej.

- rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa postępowania, a mianowicie:

a) art. 201 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego o przesłuchanie biegłego z zakresu badań fizykochemicznych na rozprawie z powodu nieuprawnionego i arbitralnego uznania, że oskarżony nie wykazał błędów lub niejasności opinii w zakresie dotyczącym pozyskania prochu czarnego z legalnie dostępnych petard, które to oddalenie wniosku oskarżonego w konsekwencji doprowadziło do wydania wyroku skazującego za przestępstwo z art. 171 § 1 k.k.;

b) art. 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 Ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez nieudowodnienie oskarżonemu winy;

c) art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie rozważenia całokształtu okoliczności ujawnionych podczas rozprawy głównej, w szczególności nierzetelności opinii biegłego w zakresie różnicy czasowej pomiędzy momentem zabezpieczenia roślin (konopi) a przeprowadzeniem badania przez biegłego, wpływającą na stopień rozwoju roślin w momencie badania, a tym samym możliwe odmienne ich wyniki badania w zakresie potencjalnych ilości najmniejszych porcji handlowych; przeprowadzenia przez biegłego badania na podstawie próbek roślin, a nie na podstawie całego zabezpieczonego materiału dowodowego, czyli zastosowania nieuprawnionego domniemania co do możliwych do pozyskania ilości najmniejszych porcji handlowych.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w G. do ponownego rozpoznania oraz o wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w G., utrzymanego w mocy zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w G., do czasu rozpoznania niniejszej kasacji.

W pisemnej odpowiedzi na wniesioną kasację oskarżyciel publiczny wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, dlatego została oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzuty naruszenia przez Sąd odwoławczy przepisów prawa materialnego nie zasługują na uwzględnienie, ponieważ Sąd ten w ogóle nie stosował tych przepisów, *ergo* - nie mógł ich naruszyć. Wydając rozstrzygnięcie utrzymujące w mocy wyrok sądu I instancji, sąd odwoławczy nie stosuje bowiem wprost przepisów prawa materialnego, będących podstawą przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej. Tymczasem, jak wynika wprost z treści z art. 519 k.p.k., kasację wnosi się od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego kończącego postępowanie i to tego wyroku - w tym przypadku wyroku Sądu Okręgowego w G. - muszą dotyczyć zarzuty, wskazując bądź to na pominięcie któregoś z zarzutów apelacyjnych przez sąd odwoławczy, bądź na wadliwe ich rozpoznanie. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2021 r., sygn. akt V KK 307/21).

W niniejszej sprawie nie doszło również do naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Zarzuty naruszenia art. 410 k.p.k. oraz 5 § 1 k.p.k. w zw. z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii odnoszą się do orzeczenia Sądu I instancji – tu aktualne są uwagi poczynione powyższej. Jeśli zaś chodzi o naruszenie art. 201 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego, złożonego na rozprawie apelacyjnej, o przesłuchanie biegłego z zakresu badań fizykochemicznych, to po pierwsze, dowód z tej opinii był przeprowadzony na rozprawie przed Sądem I instancji i to wówczas należało, w razie potrzeby, przesłuchać biegłego, po drugie zaś, w ocenie obydwu Sądów opinia ta była jasna, spójna i pełna, a nie zaistniały w toku postępowania żadne okoliczności, podważające jej wiarygodność. Takich okoliczności nie wskazał także oskarżony, w związku z czym oddalenie jego wniosku było uzasadnione. Art. 201 k.p.k. wskazuje przecież, że wzywa się ponownie tych samych biegłych tylko wtedy, gdy złożona przez nich opinia jest niepełna, niejasna lub zachodzi sprzeczność w samej opinii lub między opiniami w tej samej sprawie. Zawsze przy tym jest to rozstrzygnięcie o charakterze fakultatywnym, a więc zależne od uznania Sądu.

Postępowanie przed Sądem odwoławczym, które było przedmiotem oceny w postępowaniu kasacyjnym, zostało przeprowadzone w sposób prawidłowy i

słusznie doprowadziło do utrzymania w mocy wyroku Sądu I instancji. Zarzuty stawiane przez Autora kasacji okazały się nieskuteczne, a wręcz bezzasadne w stopniu oczywistym – przy czym większość z nich nie miała nawet charakteru kasacyjnego, gdyż odnosiła się wprost do wyroku Sądu Rejonowego.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.